

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczen-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj: Ótásados peitisorát 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint szintén több iszeli hirdetések, akur szerint a leg- olcsóbb árért: Bélyegdíj: minden beiktatásért kelte: 30 kr. Nyilat-ter"-en megjelölt költemény öt- hasábot zorra 15 kr. Név- vagy bérmentesül beküldött ké- iratok nem vételnek tekintetbe. — Ugy- szintén kéziratok sem adnak vissza.

Előfizetési árak. Helyben és postán küldve: Egy évre 10 frt - kr. 1/2, évre 2 frt 50 kr. Fél évre 5 - , Egyes szám 16. Előfizetési pénz s minden közlemény: Pótlacz, Pecséy-ház földszint a szerkesztőségbe bérmentve küldendők. Előfizetheti helyben: Telegráf K. Lajo a könyvkereske- désben s a szerkesztőségél. — Egyébütt a postahivatalok utján.

Debreczen, mártius 16.

Azon kérdések közül, melyeknek helyes s a nemzet érdekében, és úgy a sajtó, mint a képviselőházhoz intézett feliratok s kérvények utján, határozot- tan kifejezett akarata szerinti megoldá- sától függ megingatott államháztartá- sunknak jelenlegi zilált helyzetében a már folytonossá vált deficit megszünté- tésé, egyik s nem kevésbé fontos a bankkérdés. A nemzet óriási többsége e tárgy- ban úgy mint a vámkérdésben foglalt álláspontjának adott kifejezést, s meg- most is folyton érkeznek egyes törvény- hatóságoktól feliratok s ipartársulatoktól kérvények e tárgyban az országgyű- léshöz, melyek nyitlan, világosan kimond- ják a független jegybank és az önálló vámterület felállításának sürgető szük- ségességét. E petíciók azonban, bár ál- taluk, mint a nemzet nagy többsége köz- véleményét kifejezők által, eldöntve lát- juk a nemzet kebelében létkérdéseink- et, akár a bank, akár a vámkérdés megoldása módozatairól hallgatnak. A „Független Polgár” f. é. 119-ik számában közöl a bankkérdésnek a köz- vélemény óhaja szerinti megoldása ese- tére egy tervezetet, mely szerint volna a magyar bank, kül- vagy belföldi kölcsön- segínye nélkül felállítható. E tervet Plathy István, az ungvári takarékpénztár pénztári főnöke készítette. E szerint: A nemzet kölcsönt ad 20 évre a bank felállítására. A bank által kölcsön- képen kibocsátandó papírpénz kamatlába 2 1/2-től érczre, 3%-tól papír és 1%- től régie lenne számítva, minden néven nevezendő további költségek, u. m. be- táblázás, stb. fejében, egyszer minden- korra fizet a kölcsönvétel fél az ország pénztárába alapul 2% forintot ércz-nem- ben. — Az ekként befolyandó éves kamat- járulék, az ország pénztárába olyformán tétessék le, hogy ahhoz semmi szín alatt 20 évig hozzányulni, s máshova fordí- tani szabad ne legyen, imigyen: 1-ször. A felek által egyszer min- denkorra VII. §-szent költségek fejé- ben fizetendő 2%-tól ércz 100 millió után ércz 2 millió. 2-ször. A felek által fizetendő évi kamattörlesztés érczben per 2%-tól, 100 millió után 1 évre 2 millió 500 ezer. Minek folytán 20 év elteltével volna az ország pénztárában a) ércz 500 millió után 10 millió, b) kamattör- stés 20 év 500 millió után 250 millió. Összesen: 260 millió ércz frt. Arany, ezüstpénzben, azonkívül a felek által még 3%-tól papír kamat fi- zetése által, a kibocsátott papírok is egé- szen helyre jöven, az ország megazint adóssa lenni önmagának is. Minthogy pedig az imigyen körül- belül eszközölt és tökéletesen biztosított tőke, az országnak, csakis papír s nyo- matási költségeibe került, 20 év eltelté- vel Magyarország pénztára a jövő bank biztosítására immár mint nyereség in- gyen, 260 millió érczértéket bír. A „F. P.” jelzett számában nem em- litvén indokokat, csakis a terv főjel- lemvonásait, csupán ezekre szorítok-

tunk, s ezek felett kívánjuk röviden el- mondani nézetünket. Első pillanatra plausibilisnek s olyan- nak tűnik fel e terv, melyet örömmel üdvözöl minden, a független jegybankot óhajtó hazafi, s ugylátszik, mintha en- nél alkalmasab s czélszerűbb tervre nem is volna szükség, kivált ha meggondol- juk, hogy annak alapján a magyar bank minden kölcsön nélkül s így a nemzet újabb megterhelése s a már eddig is 1200 milliót meghaladó államadóságunk szaporítása nélkül volna felállítható. — Azonban a terv ezen fényoldala mellett, melyből folyik egyszersmind a másik is, hogy t. i. a hitel megszilárdítását is esz- közölné a kölcsönzések által, — meg- vannak annak, s a hosszabb megfigyelés mellett fel is tűnnek árnyoldalai. Első és azonnal felöltő hiánya az, hogy általa bankunk csak 20 év múlva alapulna meg, mely körülmény véghe- tetlenül hátrányos, sőt rendkívül veszé- lyes is lehet. Husz év hosszú idő, mely alatt a nemzet háboruba elegendhetik, elvesztheti alkotmányát, s így alakuló- félben levő bankja s azaz együtt köl- csönösei is — elveszthetik hitelüket, a mi aztán számosak, sőt meglehet, a nemzet nagy részének, a kölcsöntevőknek tönk- rejtését vonná maga után. Megtörtén- hetnék, hogy éppen az utolsó évben ál- lana be oly esemény, mely az alakulás legvégső stádiumán, s a megszilárdu- láshoz közel álló bankot és az általa ért eredményeket megsemmisíté. Még fontosabb ennél az, — hogy mint fizetnék külföldi hitelező- inket, miután előrelátólag, csakha- mar és pedig nagy hirtelenséggel foly- na össze a bankban azon különben is kis- mennyiségű érczpenz, — mely jelenleg még hazánkban van, és a melyet a bank- ból kiadni 20 évig nem volna szabad. Meggátolná érczpenzünknek a kül- földre kivitelét, de ezen orvosságra azt mondjuk, hogy „peior medicina morbo”, mert meg kellene akadnia a külfölddel kereskedésnek, hacsak a 40-és években oly rövid ideig élt, de eredményeiben messze kibátó védegyeletet ismét fel nem támasztjuk halottaiból. Ezzel segíthet- nánk e bajon, segíthetnénk és kiemel- hetnénk iparunkat a fejlődés kezdetle- ges stádiumából olyakra, és addig, ame- lye és amikor az kiállhatna a versenyt a külföld termékeivel, s a külkereske- delemünk ki- és bevitelt mérlegének, ha nem is a jelenlegivel ellenkező oldalra súlyesedést, de legalább a súlyegyent helyreállíthatnók. E feltét mellett, jobb híjjában s az igen hosszúra tervezett alapítási idő re- ndakálásával remélhetnénk hinnők e ter- v segítségével bankunknak minden — a nemzet vagyoni megterhelése nélkül felál- lítását, ha nem tudnók, hogy mily kor- mány tartja kezében honunk ügyei veze- tésének fonalát. Addig, míg oly kormányunk lesz, mely befelé, a nemzettel szemben erős, sőt hajthatatlan, kifelé pedig gyenge, mint viaszszál, melyet a bécsiék kényők- ked- vők szerint gyurhatnak, addig akár a Plathy ur terve, akár bármely másféle terv, mely a bank felállítását a legész- és

czélszerűbb módozatok alapján ajánlaná is, csak jámbor óhajlás lehet, de ha a kormányunk nem tetszik, meg nem valósul. — Ó felsége — mint az „Ell.” hallja — a ráczkevei család uradalomhoz tartozó kö- ségekről nagylelkűen gondoskodott. Minden összedűlt házmegkapja az újraépítéshez szük- séges épületét, továbbá kiterjed a legfelsőbb gondoskodás az adótarozások kiegyenlítő- sére is. — Az igazságügyminiszter törvényjavas- latot szándékozik beterjeszteni az iránt, hogy az állami tisztviselői fizetésének az eddigie- nyel nagyobb összege vétecsék ki a foglalás alól. S hallatszik, hogy ugyanekkor egy indítvány fog- tetetni az országgyűlési képviselők napjaji le- foglalhatatlanságának törvénybe iktatása iránt. — A nagyszabesi érseki megye zsinatát f. évi ápril 23-ra hivta egybe Román Miron g. k. román metropolita. — Az igazságügyminiszteriumban — a „N. H.” értesülése szerint — már folynak az előmunkálatok a további husz törvényszék má- jus hóban bekövetkező felosztása tár- gyában. Hogy a felosztattak szomorú sorsa mely törvényszékeinket fogja sújtani, nem tud- juk, de azt állíthatjuk, hogy a kormány ez in- tézkedésével csak egy csepp vizet viend a da- náidák hordójába, míg másrésről a törvény- székeiktől megfosztott vidékek ezer és ezer lakosának okozandó kiszámíthatlan károkat, s lassidán végzetlenül az igazságnak külön- ben is lassu és nehézkes kiszolgáltatását. — A keleti marhavész állásáról f. é. márc- zius 9-ig terjedő hivatalos jelentések szerint Magyarország, ugyszintén Horvát-Szlavonország területre vétesment. A Határőrvidék a broodi kerület Varos községében, Dalmáciában pedig négy községben uralg. — A keleti marhavész állásáról f. é. márc- zius 9-ig terjedő hivatalos jelentések szerint Magyarország, ugyszintén Horvát-Szlavonország területre vétesment. A Határőrvidék a broodi kerület Varos községében, Dalmáciában pedig négy községben uralg.

meg a honfú keblét, midőn azon napot ün- nepli, melyen imádott nemzete — büszkén lo- bogtatva a győzelmi zászlót — ált diadalt a lesújtott árnyak undok hullája felett! Mily lélekemelő az érzet, mely előlünk az ivadéok egész valóján, midőn nemzeti törekvé- sük gyümölcsének megérelt napját siet ra- gyogó arccsal megünnepelemi, még akkor is, ha tudja, hogy néhány év után az idő komor szele elhervasztotta azt; vagy más szavakkal, ha kivívott szabadságukat az erőszak, a zsar- nok kényuralom összetörte, s így azt az ün- nepély perceiben nem is élvezheti; mert él a hit benne: Az igaz így nem vesztel el soha! — Hova lenne a nemzeti büszkeség, ha nagy férfiak nem volnának kik félretéve saját érde- keiket, étölkek, verőkkel, s lángszónokiataikkal (a feyverek e legnemesbikével) egyedül az édes hazza érdekeit szolgálják; a kik halált halnak, sőt egy hosszú kínos élet számlálnak per- cenként végig a börtön — penészes falai közt, — csakhogy a közjólét épületének fenn- állását csak kis mértékben is biztosítsák; a kik példányai a nagyra törekvő ifjúságnak; végre a kik proféták, Mózesi a népnek, eldö- rögve a téturra hajlott nemzett előtt: „Minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs, mely ha meg vész: Róma ledül, s rabigába [görbed]!” Igy volt, van, s lesz ez mindig, s így van ez jó! Magyarok vagyunk, népünk is helyet fog- lal az öt földréz nemzeti sorában, és pedig egykor a szerepek legnevezetesebbikét játsza Europa színpadán, sőt volt idő, midőn a ma- gyar volt védbástyája nyugotnak, kelet ellené- ben; azonban fájdalom! — a pártviszály, s a balsors másként intézkedett. . . . Sajnos, de igaz: „Átok fogta meg a ma- gyart, mert az soha együtt nem tart;” de meg- kit a szerencse nem segít — mondja az ih- letett író — meg a felhőtlen égből is meny- kövek hullanak reá”, s e két ok az, melyek- nek okozta a magyar nép (szerintem — mai napig tartó) rabsága. De kérhetné az idegen: Miért túrte ed- dig szolgai helyzetét a magyar? Nem túrta az, megmozdított az minden követ, szót és tett, mennyit csak tehetett, pedig sokra képes a magyar, ezt bizonyítják ama villogó sugarak, miket véneink szeméi lö- velnek, ha elrabolt szabadságról van szó, de hiába! a láncokkal borított oroszláznak, ha nem tud szabadulni zsiabasztó nyugétól, sebé- nek ki nem égetett fekélyével testén — győznie lehetetlen. Voltak nekünk nagy dicső férfiak, kik kébbe kapva a szabadság zászlóját győzelm- sen lobogtatták azt; voltak, kik ünnepeket teremtettek honfirtásaink; vannak nekünk oly korszakaink, melyek a történelem könyvé- nek arany betűkkel vannak felvéve; van nek- nek oly napunk, minek említése elég, hogy a magyar vér felpezsegen, a szem szikrákat lö- veljen, s egyuttal könybe lábdadjon. Ilyen nap az 1848. márt. 15-ike, mely- nek ma 28-ik évfordulóját ünnepejük, s hogy ünnepe, nagy ünnepe ez, elég hivatkoznom az itt nagy számmal összegyűlt ünneplés arcu lelkület közönségére — s szeretem hinni, — miszerint nincs köztünk egy is, — kit nem a hazaszeretet, az őzletlen lelkesedés s a ke- gyelet volt ily szép körbe össe. 1848. márcz. 15. E nap volt az, melyen Budapest, honuk vére, szive, a szabadság közeledtére fellobogott, s lelkesítő példájával, magával ragadta az egész nemzetet; e nap volt az, melyen utcazi csak örömtől ragyogó arczokat, nemzeti lobogókat, s hullámzó töme- geket, kik a lelkesedést egész a rajongásig vi- ké — láttak; e nap volt a lelkesedés ünne- pnapja, ez támasztá fel eltiport szabadságunk alvó anyagát, vasmarokkal zuzta szét az el- nyomó bilincset, s hozta fel az egyenlőség diadalt napjának hajnalát; e napon hangzott el a riadó: „Talpra magyar hi a haza, It az idő most vagy soha! Rabok legyünk, vagy szabadok? Ez a kérdés választok!” — Nikolajewna Julia, — mondá — en- gedje meg, hogy Sergei Michaelowitsch Ischere- soffot önek bemutatassam, ha ön nem ismer- tő régebben. Ó egy régi barátja, sőt rokona férjének. A név ismeretes lévén előttem, felkölté figyelmemet; arca is némileg ismerősenek tét- szelt előttem. — Pálnak ismerőse, Techeresoff — gondolám — ki ez a Techeresoff? . . . Ah! Hirtelen minden ismerős lőn előttem. Ez azon- ban oly furatón talált, hogy minden vér ar- comba futott s rozslu érzetem magam, midőn főleg a körülmények vissza emlékeztem, mely- lyek közt énem embert megismertem. Rádásul oda szűta, hogy ő férjem első nejének rokona. Nem vagyok képes lelni azon aggodalmat, mely azon gondolnatnál egész valomat áthatotta, hogy tén ő is rám ismert és mások jelenlé- tén első találkozásunkra emlékeztető fog- Mindazon rémület, melyet oly szerencsésen si- került eltitkolnom, mely három év óta elmű- lés és mintegy elteltetve lenni látzott, fel- ébredt bennem hirtelen, és mint egy zughó- tekingtetett szemem közé. Azonban meg kell neki adni az igazat, egy vonással meg árulta el, hogy felismertem volna; igen szerény volt és az egész estén át csak egy jelentéktelen kérdést intézett hozzám. Idegeim nem a régiek többé és anélkül, hogy a kérdésre figyeltem volna; annyira megijed- tem, hogy ő biztosan észrevette ijedtségemet.

S a nép egy szível, lélekkel felelt: „A magyarok istenére esküszünk, Esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk!” E napon hangzott el amaz első kéz csap- pás csattanása, mely megteremt a világ legví- zesebb katonáját, a dicső honvédet; ez a nap volt az, mely megtanította a magyart ama magasatos politikai „Hísekegy”-re, mit mi a „Márcz. 15-iki 12 pont” neve alatt ismerünk; végre ez a nap az, mely vitézképi kezdő- betűje az 1848-49-iki nagy események so- rozatának, melyek dicsőségesen és gyászban osztaályosak, s mindamellott nemzeti büszke- ségünk legfőbb tárgyát képezendik, mert hi- szen e dicső korszakkal szemközt mondhatjuk el legfogosabban a költővel: „Es ha aztán, már magyar vagy gyökerig, Es ezt masok mosolyogják, nevetik: Ne szój semmit — csak vedd ki a melledet, S add az istent, hogy magyarnak teremted!” Igen! mert e korban a mindentől elha- gyott maroknyi nép oly csodákat művelt, hogy tetteit bámulta a világ, s izgatottan kísérte az események folyamát; — de hiszen, hogy ne lett volna erős a magyar, midőn a szor- san egybefüggő nemzettestben egy oly életlő lélek volt, kinek már neve is „zászló volt es vezér” e nagy lélek, a nagy számuozott Kossuth Lajos! Kossuth Lajos teremté meg imádott hon- nának a „Márcz. 14-iki feliratot”, a nemzet e politikai nagy becsu bibliját, mely szűte azt a napot, mit ma ünnepeünk, az egyen- lőség napját, e nap a honvédet, s mindenebből kitolyólag legnagyobb politikai életműveinek eme nyilatkozata: „Valóban Kossuth láthatlan na- tallmakkal kell, hogy szövetségben legyen, mert miként teheté máskép, hogy Magyaror- szág jövőjét nehaup nap alatt, oly alpra fekte- tesse, miőre mi hangya szorgalmunk évek alatt sem volnánk képesek”, nem volt egyebb, mint pusztá elismérés. A nemzetgyűlésnek már a márcz. előtti rohamos ügyitái feleltettek a félelemmel veg- yült irigységet, elnyomók — mindezt szent- töl ment — sziveiben, s felhasználatt minden adat, módot, hogy népünknek Europa szeméi előtt úgy mutassak be, mint szerep, jóra, ne- mesre képtelen s csupán lazongó nemzetet. . . . Felháborodik lelkünk, ha visszagondolunk mennyi piszkot szortak mocskoltalan hono- kára, mint igyekeztek szenteségeiken kezekkel befektetieni a legitizált ügyet, az alkotma- nyos szabadságra törekvést — de mindhiába! mert e hon ép azon helyzetben volt, mi- ven most számuozott nagy hazánkfa, amennyiben az urdok fajzatok piszkolódási csak csü- göbbá, méltóságosabbá tették nemes arczát, mennél több sárt dobáltak reá, annál tisztább, annál sebb fényben ragyogott. A nemesen büszke nép szilárd magatartá- ssal haladt azon uton, melyet „Márcz. 15-ike” jelölt ki számára; a csak akkor született hon- védekéből, mintha meg lettek volna varázsolva, egyszerre harczerzett hősök váltak, pedig a legtöbbnél a férfidisz, meg csak pehely volt, ezért mondja a költő: „Csodálatos ifju sereg, Mely nem tudoi miként támad, Napok szűnték, mégis mintha Szűite volna három század!” Pálatlan honszeretet, végtelen lelkesülés az igaz ügy tudatában, vakmerő bátorság és önkényes fegyelem jellemzik őket. Dicső fiúk voltak azok: kiket csak akkor lehetett jó- kedve látni, ha a harci vérontás győzelem- mel végződtek, s e kedvöket is az a tudat szűlte, hogy a magyarok istene megengedte nekik, hogy győzelmeik által járulhatnak egy kövel a közös szabadság épületéhez. . . . Es folyt a harc dicsőségesen, ba- bért — babér követett; a vérszomjaz tigris nem birt a nemes oroszánál, s az eszaki médvére szorult, még ekkor is szemébe kacsagott a magyar, a tulajonyó erőnek, s nem egyszer ült győzelmi tort mindkettő felett. . . . de végre az oroszlan kimerült, mert sebének fé- kélye kiűttét és Világosnál kette törtöt a di- csőséges kard, mely anyai győzelmet vivott. . . . Oh de hagyjuk e képet — hád be- széljen arról illetékesebb toll . . . tekintés- meg inkább a helyet, a hol vagyunk Harc-

A „DEBRECZEN” tárczája.

ELMOSÓDOTT NYOMOK.

Bűnügyiregény i kötetben. Írta: Achscharumoff Miklós. Harmadik rész: A köszívü vendég. I. (Folytatás.) Ennél maradtunk hát! — Azután vettem kalapomat, de Bodjagin nem akart elbocsátani és így még másfél óráig együtt maradtunk. Végre Julia is bejött és egy felületes társal- gásba bocsátkoztunk. A mint haza mentem, már elmúlt fel- indultságom. — Átgondoltam a történeteket s azonnal meggyőződtem róia, hogy bolondot követtem el. Mintegy gyermek úgy viseltem magam. A helyett, hogy valamit kitudtam volna, magam estem tőrbe és elárultam, hogy mit hozdok a köpeny alatt. Csak azt csodál- tam, hogy még azt is meg nem mondtam neki, miszerint Juliát felismertem, hogy vele együtt

utaztam R-be, s hogy ő mérgezte volna meg Oigát. Oh együgyűség! Most vigyázkol leend- nek és lehetetlen lesz őket meglepnem. Készségbe kezdem esni czéлом sikere iránt, midőn elhamarkodásomról meggyőződ- tem. Azonban az éj tartama alatt ismét vissza- nyertem nyugalmamat és azon kérdést tettem fel magamnak: Sajnálkozom kell-e felette, vagy hizelegni magamnak, hogy a dolog így történt? Hát mit is akartam tulajdonkép? Mit csinálhattam ki ezen embertől? Tán bűnbá- natra akartam bírni? Bizonyára nem! És ha ez nem volt czéлом — mit használt, ha a régi port ismét felvertem? A mi egyszer meg- történt, az megtörtént és most vigye el az ördög!

már nem tudom, melyik utcán, a szállóadása és huszonnyolc óra hosszat egymás szomszéd- ságában laktunk. Alig láttam őt ez idő alatt. Egyszer jöttünk csak össze, midőn is sziva- rozta és tréfallkozva néhány óráig jól mulat- tuk magunkat, közönyös tárgyak felett beszél- getvén. Egy szót sem szőlit utazása czéljáról, én sem az enyémről, s azóta soha sem lát- tuk egymást. Nevét esetleg megtudtam. Gond- dolhattam-e, hogy e találkozásnak valaha vala- mely következményei lennének? És még is ez volt a tör, melyet a sors utunkba tett. Techeresoffnak hívták; külföldön volt alkalmazásban s csak rövid időre tért vissza Oroszországba. Körülbelül harmincz éves férfi volt, barna arczszínel, komoly vonásokkal s okos, kifejezesteljes szemekkel. Midőn a cot- péba szállt s azonnal le is ült, azt hiszem, hogy a bocsánatkérésen kívül, melyet francia nyelven intézett hozzám, én éppugy válaszoltam — egy szót sem fogunk váltani egymással. Azonban tévedtem. Kéőbb figyelmessé lett és szeretetreméltó — Moszkvában, szobájában ugyan tovább is ment, de akkor elővigyázó voltam, és minden szerencsésen folyt le. Három évvel később, n.ú.tán Stewitsch- től megszabadultam és Pál nejévé lettem, egy új társasági körbe léptem, de soha sem jöhet- tem azon gondolatra, hogy ott vele találko- zhatbám, mikor is hirtelen Gorbitscheff asszony egy ifu embert vezetett hozzám.

II Julia naplójából.

Életem legszerecsénelőbb eseményeinek egyike — az utközbéni találkozá- som volt és mégis nem volt fejtűnő előttem akkor. A felügyelő éjjel egy urat bocsátott be a csepéba, melyben addig egyedül voltam. Né- hány állomáson át aludt ő, mint egy vakondok. Azután felébredt és társalogni kezdett velem, a mint pedig megértette, hogy a szállás ke- resésére név Moszkvában zavarban volnék, fel- ajánlotta szolgálátát. Együtt mentünk — most

Néhány szót váltottunk s azután nem törö- dött többé velem. — Midőn Gorbitscheffől hazamentem, kényel voltam hozzá, hogy kisírijam magam, annyira nyoma szivemet valami. — Miért — gondolám — Miért kellett ennek történnie? Hát oly szük-e a világ, hogy ama valaki, ki- vel egyszer találkoztunk s kivel egymás mel- lett elhaladva néhány szót váltottunk — ismét élénk lépjen s elzárja utunkat, mint ezen em- ber elzárta az enyimet? Mint hirtelen, végég, mint a gyűlölt multból, melyet anélkül sem tudok feledni — feltalálókozó veszélyes tanu je- lenik meg. — Mit tegyek most? Pálnak min- dent meg kell találnom. Ugy is tettem. A mint Techeresoff nevét hallotta, össze- ránczolta homlokát. — A kit az ördög hozott ide, nem is egyébb! mormogá. — Tudod ki ő? Oiga unoka bátyja és bizalmas barátja! — Es a tied is? — Az enyim? Igen, a mint akarod. Is- kolatársak volnuk s egymást tenek szőlítjük. Vonakodtam . . . az uttonni találkozásunk ismeretlen volt előtte. Megmondják-e mindent neki, vagy titokban tartsam a dolgot? Az utóbbi veszélyes volt, mert az én hozzájárulá- sámmal nélkül is minden napfényre jöhett. Azonkívül gondoltam, hogy tanácsára lehet szükségem és őt is intennem kell. (Folyt. köv.)

mező volt, és most temető, elesett vitéz honvédek gyásztemetője.
Itt küldték őket, kik a sirokban álmolnak a haza szobá jövendője felől, itt rohanak előre utóljára, a szabadság oltalmára, itt hagyják el nemes lelkeik porhüvelyeket, és most a sirokban igen eszed emberek.
Ha megharagút a trombita, megperdült a dob, „Előre!” jelszóval intették rohamait az eleure, s úgy szertették el azt, mint ádáz jégzápor a mező virányait; törve roatva pusztítottak, mert legfőbb vágyuk volt kiirtani egy porczikáig, ki a magyarnak ellensége volt, és most nesztelen nyugszanak a rideg hantok alatt.
Sirjakon nincs kőszobor, nincs romlandó emléék, de a nemzeti kegyelet ott virraszt mindig, míg egy magyar szív dobog, s Klóv vésője megörökíté őket könyvének lapjain!
Nyugodjatok ti hős fiak, dúló csaták után, álmódjatok szepet arról a hazáról, melynek szenteltek minden vértéteket, s melyért feláldoztatok drága éteket! Örök béke, a nemzet áldása s az utókor hálaája virraszon sirotok felett!!!
Ti pedig ószült apák, még élő tisztelt honvédek! szüntessétek meg sziveitek fájdalmát, mert meg van írva:
„E porba hullott szép haza
Fei fog virulni még!
Van bíró a felhők felett
All a villámok ég!”
Mélyen tisztelt közönség, szeretett honfi társaim! Mi pedig tanuljunk meg e dicső példákól lelkesülni, édes anyáinkat, e sokat hányattot hont határtalanul szeretni, s mondjátok el egyenként:
„Áldja meg isten a magyart,
Tartsca neve míg a föld tart!”
És te isten, népünknek nagy istene! áldd meg ezt a nemzetet, vedd el róla az ostort, hiszen „mezbírhóde már e nép a multat s jövendőt!” Teremtse meg újra a mult dicsőségét, hozd fel pcedre a jólét és megelégedés napját! Im itt könyörgünk előted legszentebb templomodban:
„Isten eléged meg boszudat,
Mely e szép hon egére szállt,
Intsd vissza repkedő csapáidat,
... A még nem érdemelt halált!

Támaszd fel szent ígéretd jelét
Irgalmad és áldásodul!
Támaszd fel a szivárványt, mint reményt,
E honnak boldogságrul!!!
Irta: TORMA KÁROLY.

UJDONSÁGOK.

* A március 15-iki kegyeletes ünnepély lefojásáról a tegnapi számunkban közlötökhez még a kövekezőket adjuk: Debreczen polé több ezernyi szamban jelent meg az ünnepély színelhén s adott kifejezést hazafiúi érzületének, mely a magyar nemzet kebelében a 48-iki március 15-ikén kivított szabadság, egyenlőség, testvériség, mint a legszentebb népgyógy kivívás napjának emlékéirát kiolthatlanul él és élni fog, míg magyar lesz a Kárpátok és Ádria kát; kifejezést adott azon nemzeti tisztelét, háta; s kegyeletnek, mely dicső negyvennyolcadiki honvédek iránt a nemzet minden igaz fiában oly élénken lángra gyul mindanyiszor, valahányszor annak lovására alkalom nyílik. Ily alkalom volt a tegnapi nap. Az ünnepélynek a legszabrendben és sikerrel történt rendezése — és kivételért érdem a főkislati tanulóifjúságot s abkapt illeti, mint a melyek az alkalommal is miként minden évben — dicséretes buzgalommal jártak elől a nagy nap s az ahöz fűzött események iránti kegyelet adójának lovására. A menet — miként tegnapi tudósításunkban említettük — a főkislati előtti térről 7,3 órákor megindulva, vonult ki a honvédsírokhoz. Itt folyt le az ünnepély nagy része, melyet a főkislati énekkar Bajza „Apotheosis”-a egy részének elnekelésével nyitott meg. Szavalták: Nagy Károly 3 éves joghallgató Bajza Apotheosisát, és Bögös Lajos 2. é. hittanhanglótó Petőfi a „Magyar ifjakhoz” című költeményét, mindkettő köztetés mellett, a Torma Károly által készített emlékébeszéd, mely lapunkban fentebb egész terjedelmében olvasható, Tömör József, 2. é. jogh. a hallgatóság eljenzéséi által több ízben megszokva, olvasta fel. Közben az énekkar várakozást felülmúló szabatos, végül pedig Kőlcsey Hymnusát, melylyel az ünnepély véget ért. Visszajött, felhangzott a hazafias népdal „Kossuth Lajos azt izente” s ennek enkelése és Kossuth Lajos nagy hazánkfiá éltetése közben indult ki a menet a honvédsírkertből, s vonult a főkis. előtti emlékerthet. Itt szavalt Torma Károly, az önképró-

körnek jelenleg egyik legjelese szavalója, általános tetszés mellett előadván Kovács Gyula „Árpád siri álma” című hatásos költeményét. Az ünnepélyt az énekkar a „Szózat” elnekelésével zárta be. Végül elismeréssel kell megemlítenünk Dragotán úrbolygó 6 nagyságát, ki, miként minden évben, ugy a tegnapi ünnepély alkalmával is feltűzte a honvédek sírjára kegyeletének ékes koszoruját; továbbá Kiss Gábor, ki három új zászlót és egy szép koszort tűzött a honvédsírra, s ezenkívül azt virággal ékesített fel. Találják fel e nemes kebiek jutalmukat kegyeletes tetteikért saját édes öntudatukban s a közönségnek irántuk nyilvánuló elismerésében.
* A 48/49-iki honvédek bálja, mely a Fehérő vendégő nagy termében tegnap lefojót, általában sikerültnek mondható, s mennyiben meglehetősszámmal jelent meg a közönség. A táncz már 8 óra tájban megkezdődött, s Balás Kálmán és zenetársulata alig gőzte hunzi a pesegő véru mindeket nembeli hátalságnak a táncz alá valót. Míg a tánczvizgalom a termében fojót, azalatt bent az étteremben egész családias színezetet kezelének öiteni a különkülön asztaloknál ülő férf csoportok. Kitérő vídám kedv honolt minden arczon, s e jó kedv s lelkeslédv szűlte azon eszmét, hogy nagy hazánkfi Kossuth Lajosnak, a következő üdvözölő táviratot küldték az egybegyűit honak: Kossuth Lajosnak, Baraccione di Collegno, Turin mellett. Szívünk legőszintűbb érzelmét tolmácsolva, küldjük önnek mint azon férúnak, kinek eszméi 1848. március 15-én diadalra jutottak, hazafias üdvözletünket. Isten éltesse önt sokáig. — A debreczeni 1848-iki honvédek báljában öszgyűlöt honak. Ezután még fokozott kedvben fojót a mulatság, melynek, valamint a tánczunk is csak a reggeli 4 óra vetett véget.
* A lacsházi károsultak javára szerkesztésőgyűlésben legközelebb a következő adakozók törtétek: Boros Lajos ur 1 frt, özv. Karap Sándornó asszony 5 frt. özv. Daróczy András asszony 1 frt; Bot Mária asszony 1 fr. Összesen 8 frt. Fogadják a nemes szívű adakozók köszönetünket a károsultak nevében.
* Ifj. Csáthy Károly ur könyvkereskedésében igen szép olajoyomatu arczképek kaphatók, mely képek azon előnyvel is bírnak,

H I R D E T E S E K.

Névnapi ajándékok!
A bécsi világ-kiállításon 1873-ban a legmagasabb kitüntetésű érmet nyerte

VERES LÁSZLÓ

arany- és ékszerműves
Debreczenben, főpiacz Szikszay József ur háza alatt.

Ajánlja a nagyérd közönségnek

névnapi ajándékul

alkalmas arany- és ékszerzikkéit és pedig: legújabb divatu női garnitúrákat és karjereczeket, női és férfi óralánczokat, medaillonokat, függőket, inggombokokat, legújabb divatu női férfi gyűrűket, ezüst-éteszközöket, u. n. evő, kávé- és szedő-kanalakat, késeket, vilkakat, sőtartókat, czukorszelenczékets egész ezüst-éteszközeteket 6—12 személyre. — Arany női órákat s minden más itt elő nem sorolt, de ezen szakba tartozó tárgyakat a legutányosabban áron. — Az aranyeműket mind 18 karátos aranyból készülték s hivatalos bélyeggel vannak ellátva.

Egyszersmind van szerencsém a nagyérdemű közönséget értesíteni, — hogy mindenféle régi aranyat és ezüstöt a legmagasabb áron vásárolk és becserelek; ugyszintén mindenféle ékszerjavítást s új divat szerint átalakítását elvállalom s ugy helybeli, mint vidéki mindennemű megrendeléseket a legpontosabban s rövid idő alatt teljesitek.

Tisztelettel:
Veres László,
arany és ékszerműves Debreczenben.

Mandel Ignác
előb: P. MAYER FARKAS
borkereskedése

piacz-utca Nánássy-ház 2137-dik szám alatt, szolgál a legjobb közönséges új- és ó ermelléki-bakar asztali borkokkal, budai, sashgyei, egri és vöszlauri vörös borkokkal, palazk-, iteze és akószámra; — továbbá, kitünő tokaji borkok, a legjobb bel- és külföldi csemegeborok, francia és magyar pezsgőkkel a legutányosabb árrát.

Vidéki megrendelések pontosan és gyorsan eszközöltetnek. 227 39—

Wilhelm-féle
havasi növény-szőrp
gyógyerejű alpesi füvekből
tűdő- és mellbajok ellen.

Orvosi utmutás után készült legbiztosabb gyógyszer a légző szervek bántalmái, — mint hevélyes vagy idült géj- és légszögnyaladás, rekedtség, továbbá nyakbajok és számarhurut ellen.

A gég és tüdő takhártjának nagy mennyiségű válmányai a leggyorsabban idülnék, ugy hogy a Wilhelm-féle havasi növény-szőrp használatánál soha se állhat be tüdőlobb.

A Wilhelm-féle havasi növény-szőrp, igaztva a gyomor takhártját, fokozza az étvágyat és könnyű emésztést idéz elő, mi által elejét veszi a többnyire rossz vérképződés által okozott ideges bajoknak.

A Wilhelm-féle havasi növény-szőrp 1856 óta a világpiacz minden próbáját kiállotta; nagy számú orvosi okirat bizonyítja kitünő, biztos és tökéletes hatását; gyógyerejének legjobb tanúsága a nagy kelet, melynek ezen orvosszer ároma.

Azon t. vedők, melyek a valódi, általam 1856 óta készített Wilhelm-féle havasi növény-szőrp megszerzését óhajtják, figyelmeztetnek, azt határozottan a Wilhelm-féle havasi fü-Állop cím alatt kérni.

Csak akkor az éngyártmányom, ha minden üveg ezen pecséttel van ellátva.

E védjel hamisítói a megsabott bűntetés alá esnek.

Használati utasítás minden üveghez adatik. Egy lepecsételt eredeti üveg ára 1 frt 25 kr., — és kapható friss minőségben egyedüli készítőjénél e cím alatt:
Fr. Wilhelm, Apotheker in Neunkirchen, Niederösterreich.
A csomagolásért 20 kr számíttatik.
A Wilhelm-féle havasi növény-szőrp kapható még bizományosainál, csakis:
Dr. Rottschnek V. Emil gyógyszerész urnál Debreczenben.
Nyíry György gyógyszer. urnál N.-Váradon.

ÖNKÉNYTES VÉGELADÁS

A nagyérdemű debreczeni és vidéki közönséget üzletem végkiarulására hívom meg;

különös figyelmet érdemelnek a következő czikkék. u. n.

Férfi ingek legnagyobb választékban.	4/8, 3/4 és 1/2, fekete s szines se-lyem téli és nyári kendők.
Valódi rumburgi, creasz és hollandi vásznak.	Legújabb karton és battiszok.
Fehér s szines asztal és abrosz kendők.	Paplan, matrác és futó szőnyegek.
Valódi czérna kanavácok.	Ágy és asztal-kendők.
Szines és fehér csinvatok (gradlik).	Csípke és moll függönyök igen nagy választékban.
Fehér és sárga anginet.	Battist, clair, moll, creplisse s tartalánok.
Legdivatosabb ruhaszövetek.	Fekete és szines pamut és se-lyem bázsonyok.
Fekete és szines Caschmirkok.	Selyem, caschmir és bársny fej-kötők és paschlikok.
Fekete lüszterek igen nagy választékban.	Selyem, ripsz és moar szalagok.
Posztó és wattmoll szövetek.	Himzett csikok és betétek:
Fehér piquet és sinóros barchetek.	
Beszövítt kendők s longschawlok.	

s számos e szakmába vágó itt előnem sorolható czikkék, — melyek szabott s gyári áron alól is véggép kiárultatnak.
A n. é. közönség becses látogatását kikérve, maradtam illő tisztelettel

31 9-10 **SALZMANN B.**
Üzlethelyiség: Piacutca 2145. sz. a.
Vidéki mngrendelések legpontosabban eszközöltetnek.

ÁTS és TÁRSAI

női divat és kész ruhák raktára

Budapest, Szervita-tér 6. szám.

Bátorkodunk a n. érd. közönségnek tudomásul hozni, miszerint a tavaszi idényre való divat-kelmék párisi Modoll-Costume, dolmány, paletot-gallérok sat. sat. megérkeztek és raktárunkban nagy választékban a legjobb minőségben, legolcsóbb árak mellett kaphatók. — Egyszersmind megemlíttük, hogy a ruhák készítése saját vezetéstünk alatt a legújabb párisi divat szerint történik, nemkülönbön kivátsai-táshoz szükséges egész készletek szállítását átvesszük, s kívánatra kelme-minta szeleteket készségesen küldünk.

83 1-6

Borsányi Viktor

gazdasági gépész

Debreczenben n.-váradutca 2203.

Ajánlja saját készítményű s legezszertű szerkezettű tengeri morzsolóit, Ströbel és Backer-féle szelelő rostáit, — többféle ekéit, boronáits egyéb gazdasági gépeit.
Készít mézárások s szappanosok használatára rudas vagy kosaras új mérlegeket, és mindenféle régiebb mérleget törvényszerű átalakítását, javítását és meghitelesítettését eszközöli.
Elvállal gépészti szakba vágó mindenféle munkákat, gép és kázan javításokat a legutányosabban áron.

50 6-25

Lapunk mai számához „a parádi savanyu víz” árjegyzéke van mellékelve.

1876
Előf...
„DE...
hetenkint...
szerdán...
szegienő...
születi lap...
nusi és kö...
debreczen...
közönségre...
Hangz...
runk a kö...
lapunk pá...
hivjuk fel...
Az az...
jűk, hogy...
eddig szel...
litikai jels...
önállósága...
a „bihari...
álláspontu...
juk fel...
Közlen...
tosak, a fon...
iratok értes...
véve minde...
erőnk meg...
élenkébbé...
Miért is tisz...
jűk föl lap...
lemi és an...
nösen pedig...
beküldésére...
Az előf...
Egész...
Félev...
Negy...
Egy h...
Végre...
tések a leg...
pontosan es...
Előfize...
re c z e u...
utca (Ve...
jos és ij...
reskedésbe...
postahivata...
Gálócsy Gu...
a „Debr. füg...
elnöke...
A...
Bár kor...
zetben, hogy...
tisztikáját ös...
mutathatók...
niti, de tud...
lyamok jobb...
telen károk...
körülmény r...
csak meglé...
hanem a jöv...
tek fosztva...
mezei gazd...
jól tudja, hog...
not. legbizt...